

LECTIA a VIII-a

Lecții despre credință

VERSETUL-CHEIE

Dar Isus, fără să țină seamă de cuvintele acestea, a zis frunțașului sinagogii:

„Nu te teme, crede numai!”

MARCU 5:36

Textul lecției: Marcu 5:21–43

Ideea centrală: Credința în Hristos este răsplătită de Hristos cu vindecare și viață nouă și ne duce la verificare, smerenie și curaj înaintea Domnului.

Scopul lecției: Să înțelegem nevoia de credință în Hristos și să venim cu îndrăzneală la Domnul cu cererile noastre, în mijlocul greutăților, știind că Lui îi pasă de familie și de noi, ca persoane, bărbați și femei, tineri și tinere, și vrea să cunoaștem mântuirea, curățirea, iertarea păcatelor și vindecarea vieților noastre, după voia Lui.

Explicații contextuale și exegetice

Puterea lui Isus și a credinței în El: învierea fiicei lui Iair și vindecarea femeii bolnave

După pildele Împărăției, capitolele 4–5 din Marcu ne pun în față trei mari ocazii de a vedea puterea Mântuitorului Isus: liniștirea furtunii (Marcu 4:35–41), vindecarea și transformarea omului demonizat (5:1–20) și învierea fiicei lui Iair, alături de vindecarea femeii care suferea de 12 ani (5:21–43). Rezultatul păcatului este peste tot și întotdeauna tulburarea și furtuna fizică și sufletească, stricarea caracterului și răzvrătirea față de Dumnezeu,

suferința și moartea. Faptul că și copila avea 12 ani, și femeia suferindă era bolnavă tot de 12 ani, este un fel de aluzie la cele 12 seminții ale lui Israel care suferă din cauza depărtării de Dumnezeu și au nevoie de mântuire. Faptul că în centrul istorisirii se află vindecarea, respectiv învierea, a două femei, o adolescentă și o femeie matură, ne arată că Isus a dat aceeași atenție în vindecările Sale și în aducerea mântuirii, și femeilor mature, dar și fetelor sau adolescentelor. Vindecarea fiicei lui Iair ne arată că Isus privește cu mare compasiune la problemele familiei, ale părinților și ale copiilor.

Învierea fiicei lui Iair în vârstă de 12 ani. Credința părinților și puterea lui Hristos

După ce adesea a tratat problemele bărbaților bolnavi, aici Isus este rugat în genunchi de Iair să îi vindece fata aflată pe patul morții ca „să se facă sănătoasă și să trăiască” (5:23). Fata avea 12 ani (Marcu 5:42). Dorința oricărui părinte este să își vadă copilul sănătos și să trăiască. Ne putem identifica perfect cu rugăciunea tatălui.

De la început însă apare ca o paranteză îndrăzneată, spusă de ucenici ca martori oculari, și istoria femeii bolnave de hemoragie, tot de 12 ani. Avem, deci, două probleme acute de viață care apar în viața unei tinere și, respectiv, a unei femei mature, și numărul 12 este caracteristic amândurora. Este posibil ca să fie aici un mesaj despre femeile și fetele din Israel: Hristos a venit și pentru ele, și pentru cele care suferă fiind mai în vârstă, dar și pentru cele tinere, adolescente. Este posibil să fie și un mesaj pentru toate cele douăsprezece seminții evreiești, cu bărbați și femei deopotrivă.

Hristos răspunde și inimii de părinte, și nevoilor unei adolescente, precum și nevoilor unei femei mature care trece prin greutăți. De aceea, merită să venim cu curaj la Isus, cu orice problemă am avea, bărbați și femei, tineri și în vârstă, căsătoriți sau nu, intelectuali sau nu, săraci și bogați, din toate popoarele sau etniile.

Descrierea făcută de Marcu este plină de detalii semnificative. În urma rugăminții, Isus pleacă de urgență cu Iair, acceptând să meargă la el acasă. Acolo oamenii deja o jeleau pe fată pentru că murise (vv. 35–40). Isus le spune că fata este doar adormită și intră în casă numai cu părinții și cu trei

ucenici, Petru, Ioan și Iacov. Ei au fost oameni de mare încredere și, prin mărturia lui Petru și a lui Ioan, noi știm astăzi despre această întâmplare (lui Iacov i s-a tăiat capul, la scurt timp după învierea și înălțarea lui Isus). Isus o învie pe fată cu o chemare care a rămas celebră („*fetițo, scoală-te, îți zic*”, sau *Talita, cumi*). La cuvântul Lui, la fel ca la învierea lui Lazăr („*Lazăr, vino afară din mormânt!*”, Ioan 4:43), oamenii se întorc la viață. Nimic nu este mai puternic decât Cuvântul Lui (Ioan 1:4, „*În El era viața și viața era lumina oamenilor*”). El știe secretul vieții și al învierii. El are puterea mântuirii.

Fata începe să meargă prin casă, probabil plină de bucurie și de viață. Era o adolescentă de 12 ani, care își relua existența și bucuria vieții prin puterea lui Isus. Mântuitorul o redă părinților și le spune să îi dea de mâncare. Minunile Domnului nu exclud normalitatea vieții, ci ne reintegrează în această normalitate. Prezența Domnului în viața creștinului nu înseamnă nicicum că acesta nu mai doarme, nu mai mănâncă, nu se mai odihnește, nu mai merge la muncă, ci doar stă în rugăciune continuă și se ocupă doar de viața Bisericii. Vindecarea lui Hristos înseamnă o binecuvântată întoarcere în viața normală, conform planurilor lui Dumnezeu pentru noi.

Vindecarea femeii bolnave de 12 ani. Credința și pocăința femeii, atotștiința lui Hristos

În mijlocul istorisirii despre fiica lui Iair, evangheliștii Matei, Marcu și Luca așează și istorisirea vindecarea femeii care de 12 ani suferea de o hemoragie severă. Evanghelia lui Marcu este foarte critică față de doctori în acest caz: deși, pentru a se vindeca, femeia cheltuiuse tot ce avea, nu reușise, și în schimb ajunsese chiar să-i fie și mai rău (v. 26; Luca, în prezentarea sa, nu spune că medicii au făcut să-i fie și mai rău; Luca era și el medic).

De multe ori aceasta este și experiența multor bolnavi, astăzi, deși nu întotdeauna. În comparație cu acele vremuri, astăzi medicina s-a dezvoltat foarte mult, prin harul Domnului. Problema însă rămâne aceeași: sunt multe situații în care soluțiile medicale nu reușesc să îndrepte prea mult. Întotdeauna medicul suprem este Dumnezeu.

Să observăm cursul acțiunii: femeia judecă în sine ea că, dacă s-ar atinge de Isus, s-ar vindeca (v. 28). Așadar, se atinge de Isus și, într-adevăr, se vindecă. Marcu spune că instantaneu, a simțit literalmente, fizic, cum a „secat” hemoragie și cum o senzație de vindecare i-a cuprins tot trupul (v. 29). Este posibil ca Marcu să știe aceste detalii de la martori oculari, cum ar fi Petru. Detaliul este foarte precis și surprinzător. Se pare că Petru sau cineva dintre ucenici a stat de vorbă în mod personal și detaliat cu această femeie după vindecare și a întrebat-o cum a fost. Luca, de exemplu, nu dă acest de detaliu în evanghelia sa.

Detaliile vindecării ne lasă să vedem că Isus știa, ca Fiu al lui Dumnezeu, de intenția ei, de gândul ei, pentru că El știa inima oamenilor. A vindecat-o însă și, desigur, a simțit puterea care a trecut din El spre ea. El i-a ascultat rugăciunea.

Faptul interesant este că Isus a întrebat în jur cine s-a atins de el. El știa cu siguranță, cine s-a atins, dar în această întrebare se vede o intenție de responsabilizare, o invitație la mărturie și la credință pe față, nu în ascuns. Ucenicii, ca de obicei în evanghelia după Marcu, nu înțeleg ce se întâmplă, și Îi fac observație lui Isus să nu se plângă, pentru că este mare înghesuială în această procesiune care mergea la casa lui Iair (v. 31). Isus S-a uitat de jur împrejur, foarte atent, la toți, ca să îi dea de înțeles femeii că nu va trece neobservată și că o invită la mărturie personală.

De aceea, femeia vine în față și mărturisește plină de teamă cine este și ce s-a întâmplat. Explicația fricii ei este destul de clară. Ea suferea de o hemoragie de neoprit (o „scurgere de sânge” din trup, cum zice Vechiul Testament) și astfel, ritualic, ea era necurată. Mai mult, toți cei pe care îi atinsese până atunci, în acea mare înghesuială, deveniseră fără știința lor necurați – în ziua aceea, după cum zice Levitic 15:18–19. Toți ar fi trebuit să meargă acasă repede, să se spele și să rămână izolați până seara. Ei îi era teamă că, dacă oamenii din jurul ei ar fi aflat ce le-a făcut, că a ieșit în public ascunzându-și suferința, ar fi fost gata să o omoare cu pietre. De aceea, când a recunoscut, a făcut-o înfricoșată și tremurând (v. 33).

Acum însă ea era vindecată. Isus îi spune că credința ei a avut efect. Apare însă pentru cei dornici de dezbateri, și o dilemă. Oare ce efect era

mai puternic în viața ei: vindecarea ei adusă prin puterea lui Isus sau hemoragia care, cu câteva clipe mai înainte, prin atingere hainelor, îi făcuse pe toți necurați? Probabil că pe când mărturisea despre boala ei și motivul atingerii de Isus, mulți dintre ascultători s-au mâniat și au dorit să o omoare cu pietre, pentru că i-a făcut necurați pe toți, prin atingere. Totuși, Isus a vindecat-o și, în cazul acesta, efectul vindecării și curățirii prin Hristos, a fost mai mare și mai sfințitor decât efectul necurăției și al bolii.

Mulți dintre cei aflați în mulțime au trecut prin mari emoții în aceea zi și au aflat un subiect major la care să continue să se gândească: atingerea de oameni bolnavi sau decedați te face necurat, conform Legii, dar atingerea de Hristos, dă sănătate, viață, curăție și sfințenie. Cine este acest Isus? Influența noastră socială și semnificația vieții noastre pentru ceilalți se poate schimba dramatic în bine, atunci când Isus ne vindecă și ne mântuiește.

Răspunsul lui Isus scoate în evidență credința ei, așa cum face Isus de obicei, și îi confirmă că a fost vindecată (5:33–34). Toți cei de față au tras concluzia că Isus este deasupra bolii și ostracizării sociale (a necurăției care te izolează de lume) și, de asemenea, și deasupra morții.

Cum putem să redescoperim puterea lui Hristos? Venind la El cu problemele noastre, cu curaj. Punându-ne cu credință la dispoziția Lui. El ne va conduce în voia Sa, arătându-ne care este soluția Lui și chemarea Lui.

Uneori, răspunsul este vindecare completă. Așa a fost aici, în capitolul 5. Alteori, este putere pentru a trece prin dificultăți și mult har de Sus. Cum a fost în cazul apostolului Pavel.

Aplicații

Adesea, în suferință nu știm ce este cel mai bine să facem. Apelul la tratament medical și eventual intervenții este benefic și recomandat, dar recunoaștem că dincolo de medicina omenească, Dumnezeu este medicul suprem. Femeia bolnavă de 12 ani a trebuit să facă față unei provocări îndelungi, în care timpul a trecut, tratamentele nu au dat rezultate, iar averea ei s-a consumat în medicamente și consultații și operații. Ar trebui

să nu uităm niciodată să venim la Dumnezeu cu încredere, cu nevoile și cererile noastre.

Domnul este interesat de felul în care trăim și ne comunicăm credința. El o invită pe femeia bolnavă să iasă în față și să își mărturisească vindecarea. Cine a cunoscut binefacerea Domnului, la fel cum ne învață și regele David, trebuie să Îl laude public pe Dumnezeu și să mărturisească lucrările lui Dumnezeu. Aici descoperim o latură foarte personală a relației cu Hristos: El așteaptă credință de la noi și onestitate, curaj și curăție în intenții și fapte.

Uneori, ca ucenicii, simțim nevoia să ne justificăm sau să Îl sfătuim pe Dumnezeu, chiar să Îl corectăm. Așa se întâmplă în cazul ucenicilor care Îl sfătuiesc pe Isus să nu Se mai plângă de înghesuială. Avem însă nevoie să ne încredem în El, în abordarea Lui, în Cuvântul Lui, în invitațiile și cerințele Lui. Isus caută mereu să găsească pe cei credincioși din jurul Său, pe cei cu nevoi și să îi ajute. Să intrăm și noi în această slujire.

În cazul lui Iair, observăm nevoia de a veni la Dumnezeu cu toate problemele familiei, și ale părinților, și ale copiilor. La cine apelăm la nevoie? De la cine preluăm principiile educației? Pedagogia este folositoare, la fel și psihologia, dar Dumnezeu deține cheia funcționării ființei umane. Marea noastră binecuvântare este faptul că ne iubește și vrea să intervină în viața noastră.

La vindecarea fiicei de 12 ani, Isus răspunde cu drag. În camera unde era fetița, Isus nu îi invită decât pe părinți și grupul celor trei apostoli de mare încredere (Petru, Ioan și Iacov). Isus este discret. Mai mult decât atât, Isus nu exclude, în vindecările Sale, mijloacele naturale ale susținerii vieții (somm, hrană, odihnă). Fata este încredințată părinților ei, deci, în toate aceste experiențe, se vede bine și responsabilitatea continuă a familiei.

În mod clar, în aceste două evenimente, învierea adolescentei de 12 ani și vindecarea femeii bolnave de 12 ani, se vede că Domnul este foarte sensibil la problemele familiilor și, în mod special, la suferințele prin care trec femeile. El nu vindecă doar bărbați (nevăzători, leproși, paralizați etc. — așa cum vedem din multe exemple cu vindecări de bărbați, din evanghelii).

El înțelege suferințele fetelor, surorilor noastre, ale soțiilor, ale femeilor, în general. Cunoaște greutățile și încercările vieții și pentru adolescente, și pentru femeile mature. Isus vine în întâmpinarea acestor probleme cu dragostea Sa, cu vindecarea Sa, cu puterea Sa asupra morții.

Faptul că aceste două evenimente sunt prezentate cu multe detalii ne îndeamnă și pe noi să sesizăm acest lucru și să includem consilierea femeilor în predici, în sfătuirea Bisericii. Ele pot experimenta probleme specifice, iar noi trebuie să știm că Dumnezeu privește cu grijă și simpatie, cu dragoste la toate experiențele de viață și nevoile din viața femeilor, ca să aducă vindecare, echilibru și mântuire.

Sugestii practice

Este bine să dezvoltăm predicarea despre familie și lucrarea între copii, adolescenți și tineri. Trebuie să fim atenți ca surorile din Biserică să aibă întâlniri, posibilități de studiu biblic, de sfătuire, de consiliere. În mod clar, trebuie încurajate surorile cu experiență creștină și cele cu pregătire sau deschidere spre înțelegerea psihologică și consilierea celor în nevoi, să fie gata de sfătuire și de ajutor.

Famiile ar trebuie îndrumate cum să se ocupe de adolescenții lor, cum să îi înțeleagă, cum să asigure cu tact, armonia în familie, abordarea revoltei adolescentine și admiterea dorinței spre afirmare a adolescenților. În felul acesta putem vesti și trăi Evanghelia acasă, mai bine, cu rezultate mai bune în educație.

Întrebări de discuții

- Explicați în ce fel puterea lui Hristos este aceeași și astăzi? În ce condiții o putem redescoperi în viețile noastre și cum?
- Ce pot învăța din aceste vindecări părinții care au copii bolnavi? Este Isus sensibil la rugăciunile părinților? Îi vindecă el pe toți și întotdeauna? Ce ne învață Biblia?
- Ce s-a gândit femeia bolnavă în sinea ei, atunci când s-a atins de haina lui Isus? În ce fel s-a văzut credință în acțiunile ei?

- De ce se temea femeia bolnavă de mulțime? A fost acțiunea ei de a ieși în public periculoasă? De ce da, de ce nu? Cum a transformat Isus mărturia vieții ei?
- De ce este interesat Isus mai întâi de credința noastră și, apoi, de vindecarea noastră? Cum trebuie să vestim evanghelia celor din jur?

autor: Octavian D. Baban, *păstor; Biserica Creștină Baptistă „Sfânta Treime” București*; e-mail: obinfonet@gmail.com